

Οσίου Δανιήλ Κατουνακιώτη

Ήταν ιερός βλαστός και ευώδης ανθός της μαρτυρικής γης της Ιωνίας ο Γέροντας Δανιήλ ο Σμυρναίος. Την ευωδία του ευφράνθηκαν πολλοί, στη μεταφύτευσή του στο Περιβόλι της Παναγίας, και τους καρπούς των αρετών του επίσης.

Αριστούχος απόφοιτος της Ευαγγελικής σχολής της Σμύρνης, υιός ευλαβέστατων γονέων, μελετητής της Αγίας Γραφής και της Φιλοκαλίας. Μετά από προσκύνημα μονών και ναών της Πελοποννήσου και των νήσων του Αιγαίου και την προτροπή του οσίου Αρσενίου (1800-1877) στην Πάρο, εισέρχεται στην αθωνική μονή του Αγίου Παντελεήμονος.

Η δοκιμή του χαρακτηρίζεται από συνεχή και πρόθυμη υπακοή. Στην κουρά του από Δημήτριος ονομάζεται Δανιήλ. Σύντομα αναγνωρίζουν τα προσόντα του και τον κάνουν γραμματέα της μονής, που είχε τότε 250 μοναχούς. Στις διαφορές Ελλήνων και Ρώσων δέχεται εξορία που τον λυπεί και τον ταλαιπωρεί. Φιλοξενείται επί εξάμηνο στη μονή Αγίας Αναστασίας στα Βασιλικά Χαλκιδικής, όπου γίνεται πηγή ωφελείας για τους εκεί πατέρες.

Κατόπιν επί μία πενταετία μονάζει στη μονή Βατοπεδίου, όπου θεραπεύεται από σοβαρή

ασθένεια από την Παναγία. Την Παναγία υπεραγαπούσε σε όλη του τη ζωή.

Τέλος κατευθύνεται στα πάντερπνα Κατουνάκια. Εκεί ίδρυσε το ησυχαστήριο των Οσίων Αγιορειτών Πατέρων. Μετά από λίγα χρόνια αποχτά μικρή συνοδεία. Τη χειραγωγεί με τη Φιλοκαλία, την οποία μελετά συνεχώς και την αποστηθίζει.

Η αρετή του συνδυασμένη με τη σοφία του, η προσευχή και η ταπείνωση του, η μελέτη και η πείρα του συνέδραμαν να εντοπίζει πλάνες, να διορθώνει πλανεμένους, να θεραπεύει δαιμονόπληκτους, να επαναφέρει στην αγιοπατερική οδό τους περί τρισυνθέτου του ανθρώπου υποστηρίζοντες Μακρακιστές.

Μοναχοί με σοβαρούς εκ δεξιών πειρασμούς βοηθήθηκαν σημαντικά και τον ευγνωμονούν. Ασθενείς, θλιμμένοι, πενθούντες, απογοητευμένοι και ταλαιπωρημένοι άνθρωποι βρήκαν παρηγοριά κι ελπίδα από λόγους του κι επιστολές του. Έφθασε και ο ίδιος ν' αφήσει το ησυχαστήριό του χάριν της συμφιλίωσης αδελφών.

Η επιστολογραφία του προς μοναχούς, μοναχές, κληρικούς όλων των βαθμών, καθηγητές και ανθρώπους με διάφορες δυσκολίες είναι πλούσια. Είχε πνευματικό σύνδεσμο με τον λογοτέχνη Α. Μωραϊτίδη, τον μετέπειτα μοναχό Ανδρόνικο, ο

οποίος τον χαρακτηρίζει ως «ουχί πολυκτῆμονα και πολύχρυσον πυργοδεσπότην, αλλά μοναχόν κατακουρασμένον», ο οποίος τους προσφέρει ως επιδόρπια «λόγους αποστάζοντας ουράνιον γλυκασμόν». Ἐλεγε πάλι ο ίδιος: «Όταν ἦλθα εἰς το Ἅγιον Ὅρος ἐνόμισα ὅτι ἠγγίσα τον Θεόν, αλλά ὅταν ἐγνώρισα τον Γέροντα Δανιήλ τότε ἀντελήφθην πόσον μακράν ἦτο ο Θεός ἀπό ἐμέ».

Σημαντική ἡ γνωριμία, ἡ φιλία και ἡ ἀλληλογραφία του Γέροντος Δανιήλ με τον ἅγιο Νεκτάριο (1846-1920). Του ἔγραφε για τις μοναχές του με ταπεινοφροσύνη ο ἅγιος: «Ἡ υμετέρα ἐπιστολή, ἡ ὑπό της πράξεως και θεωρίας υπαγορευόμενη, ἐσται αὐταῖς, ἐστερημέναις τοιαύτης ζώσης διδασκαλίας, πνευματικόν ἐντρύφημα και ἀληθώς στήριγμα πνευματικόν».

Ἐκτός των πολλών ἐπιστολών του, καρπός της σοφίας του εἶναι και περί τα εβδομήντα ἔργα του ἐπὶ σοβαρών πνευματικῶν θεμάτων κυρίως ἀντιαιρετικῶν και πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

Ἐπὶ πενήντα ἔτη στα Κατουνάκια με τον λόγο του, τη γραφίδα τον και τον χρωστήρα του δημιούργησε περίφημο οἶκο ἀρετῆς, ἀγιογραφίας, συγγραφῆς, μουσικῆς και φιλοξενίας. Ἡ θύρα του πάντοτε ἀνοιχτή ν' ἀναπαύει τον καθένα.

Κατέστη ιατρός, καθοδηγός και απελευθερωτής πασχόντων, πλανεμένων, προβληματισμένων και ταλαιπωρημένων ανθρώπων. Δεν κουραζόταν νύχτες ολόκληρες ν' αγρυπνεί και να γράφει επιστολές και μελέτες προς στηριγμό και φωτισμό των αγαπητών αδελφών του.

Η μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής του ήταν ότι αναχωρούσε από τη γη την ημέρα των γενεθλίων της αγαπητής του Θεοτόκου. Μετά τη θεία Κοινωνία και το ιερό Ευχέλαιο η χαρά ήταν έντονα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Η ένθερμη Θεοτοκοφιλία, χαρακτηριστικό στοιχείο όλων των εναρέτων Αγιορειτών, εσφράγισε τη ζωή του.

Ο Γέροντας Δανιήλ υπήρξε αναμφισβήτητα διά των λόγων και των έργων του φωτισμένος, διακριτικός, σοφός καθοδηγός, «πλήρης Πνεύματος Αγίου». Η ευχή του ας μας συνοδεύει.

Η κάρτα του φυλάγεται με ευλάβεια σε ξύλινη θήκη κι έχει καφεκίτρινο χρώμα. Την προσκυνήσαμε στην επέτειο των ογδόντα ετών από τη μακαρία κοίμησή του. Καταθέσαμε ένα λιτό αλλά εγκάρδιο, εγκωμιαστικό λόγο, κατά την αγρυπνία της μνήμης των Οσίων Αγιορειτών Πατέρων (2009).

Βιβλιογραφία

Δανιήλ Κατουνακιώτου μοναχού, «Μοναχικά εντρυφήματα», Άγιον Όρος 1982.

Του αυτού, «Πατρικαί διδαχαί», Άγιον Όρος 1983.

Του αυτού, «Κατά αιρετικών δοξασιών Απ. Μακράκη», Άγιον Όρος 1984.

Του αυτού, «Εξ ερήμου Διατύπωσις», Άγιον Όρος 1985.

Του αυτού, «Αγγελικός Βίος», Άγιον Όρος 1987.

Χερουβείμ αρχιμ. «Δανιήλ Κατουνακιώτης», Ωρωπός Αττικής 1994.

Θεοδώρου Ζήση πρωτοπρ., «Δύο μεγάλες μορφές του αιώνας μας», Άγιον Όρος 1997.

Από το βιβλίο του Μοναχού Μωυσή Αγιορείτη, “Μέγα Γεροντικό εναρέτων Αγιορειτών του εικοστού αιώνας”, εκδόσεις Μυγδονία.

